

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Til Johan Christian Drewsen

Citation: Ploug, Carl: "Til Johan Christian Drewsen", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid64080/facsimile.pdf> (tilgået 24. oktober 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Og Haandens Idræt, plump og stiv,
Sig viste snart besjælet
Af Kunstens ædle Liv.

Men Du, som fremmed var,
Blev hjemme paa de Strande,
Hvor Frugt din Gjerning bar;
Sin Søn Dig Danmark kalder glad
Og snor i Laurbærkrandsen
Sit lyse Egeblad.

Og om hvert Værk, hvortil
Dit eget Navn er knyttet,
I Tiden smuldre vil,
Saa stander dog dit Minde trygt:
I Folkets Liv og Virken
Du har dets Højsal bygt.

Til Johan Christian Drewsen.

De Bølger gaa gjennem Øresund,
Som Bud imellem Broderlande,
Og Møllen gaar der bag dunkle Lund,
Som Vidne om en kløgtig Pande:

Drivhjulet bruser — Kluden splittes ad;
Det bruser atter — da er skabt et Blad,
Tørret og tørt,
Glattet og net,
Et Blad, som blive kan til „Blade“.

Men Han, som Hjulet har sat i Gang,
Forstaar ej blot at male Penge;
Han har et Hjerter, der giver Klang
Af alle Livets ægte Strænge;
Hans Villie iler frem med Strømmens Kraft,
Og aldrig gik hans Hu og Stræben lavt;
Oplysnings Dag,
Frihedens Sag
Halvfjerde Snese Aar han vied.

Og han i Bonden en Broder fandt,
Som just til Lys og Frihed trængte,
Og af hvert Guldkorn, hans Tanke vandt,
Han Bonden Broderparten skænkte;
Led Bonden Nød, han flux sin Haand oplod,
Led Bonden Uret, han i Skranken stod,
Trodsed saa glad
Stormandens Had,
Som fordum Engelskmandens Kugle.

Men denne Bonde, for hvem han tren
Med hvide Haar i „Spidsrods“-Daadsen,
Skal sno engang om hans Bautasten
Med tunge Taarer Hæderskrandsen.
Og mens den Mølle gaar bag dunkle Lund,
Og mens de Bølger gaa i Øresund,
I Varetægt
Af Bondens Slægt
Skal Gamle Drewsens Minde leve!

Til Ditlev Gothardt Monrad.

Det er en dejlig Drøm, Naturen drømmer,
Hver Gang den hilser Vaarens Atterkomst,
Naar Kilden frisk af Jordens Bryster strømmer,
Og Knoppen foldes ud til Blad og Blomst;
Naar Vinden løfter Havets blanke Bringe,
Og Bien drikker Æbletræets Sæ,
Og tusind Fuglekor i Luften klinge:
— Den drømmer da om Frihedens Ide.

Den samme Drøm sig over Folket sænker,
Naar Tidens Herre vinker med sit Bryn:
Da briste gammel Fordoms møre Lænker,
Da falder Seklers Taage fra dets Syn,